

Arrest

nr. 257 803 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat. A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en

behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2. In de bestreden beslissingen betreffende de tweede en derde verzoekers wordt er integraal verwezen naar de beslissing inzake verzoeker. Deze beslissingen worden dan ook gezamenlijk besproken.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond hebben.

3.1. De commissaris-generaal stelt in de eerste plaats dat verzoekers de bloedwraak waarin zij menen te zijn verwickeld, niet aannemelijk hebben gemaakt. Als eerste wordt gewezen op de tegenstrijdigheden tussen verzoekers en verklaringen en de verklaringen van diens broer N.. Zo (i) verklaart N. dat de bloedwraak in 1990 is begonnen, nadat hun vader een granaat tot ontploffing bracht in hun ouderlijke woning, terwijl verzoeker stelt dat deze pas in 2002 is gestart, nadat K. H. werd vermoord, en (ii) verklaart N. dat er in 2018 verschillende onderhandelingspogingen zijn ondernomen en dat verzoeker hiervan op de hoogte was, terwijl verzoeker stelt dat er pas na zijn vrijlating uit de gevangenis in augustus 2019 stappen werden ondernomen om te verzoenen, en stelt hij geen weet te hebben van eerdere verzoeningspogingen. Specifiek betreffende de verzoeningspogingen gaf verzoeker

aanvankelijk aan dat hij de voorzitter van de verzoeningscommissie, D. S., een eerste keer sprak op 1 november 2019, net na de schietpartij op 30 oktober 2019, terwijl de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) stelt dat er na de schietpartij geen verzoeningspogingen meer hadden plaatsgevonden. Verzoeker verklaart later dat hij minder dan 10 dagen na zijn vrijlating op 24 augustus 2019 via D. S. al een eerste keer contact opnam met tegenpartij. Bij confrontatie met deze tegenstelling komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij misschien in de war was. Verder blijkt uit het attest van de verzoeningscommissie dat de voorzitter N. S. heet, en komt verzoeker bij confrontatie opnieuw niet verder dat hij de man kent als D. S. en dat het kan gebeuren dat een verkeerde naam werd genoteerd. Dit overtuigt des te minder nu het attest zelf is opgesteld door N.S.,. Betreffende het door N.S. uitgereikte attest blijkt dat deze verzoeningscommissie in het verleden reeds meermaals valse bloedwraakattesten heeft verschaft, waardoor geen bewijswaarde aan het attest kan worden gehecht. De commissaris-generaal stelt vervolgens dat verzoeker nauwelijks kennis bezit van de tegenpartij. Zo (i) kan hij niet zeggen hoe verschillende familieleden noemen of waar ze wonen, (ii) weet hij wel de namen van andere familieleden die niets met de bloedwraaksituatie te maken hebben, (iii) kan verzoekster niemand bij naam noemen en weet zij in het geheel niets over de bloedwraak, (iv) is het bevreemdend dat verzoekers deze essentiële informatie niet hebben, net omdat zij vrezen door deze zelfde familie te worden vermoord in het kader van een bloedwraak, en (v) kan van een verzoeker worden verwacht dat deze zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeren over de elementen die verband houden met de kern van hun asielaanvraag, quod non in casu. Ook de houding van verzoekers stemt niet overeen met de voorgehouden vrees van verzoekers. Zo gingen verzoeker en zijn broer nog geregeld buitenshuis, dit op het moment dat zij wisten dat er sprake was van een bloedwraak waarbij de tegenpartij niet wilde verzoenen. Ten slotte wordt nog verwezen naar een andere broer van verzoeker, en twee ooms langs zijn vaderszijde, die nog steeds Albanië verblijven en waarbij zich geen problemen voordoen.

Uit het voorgaande besluit de commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoekers zin een bloedwraak zijn verwickeld met de nabestaanden van K.H..

3.2. De commissaris stelt dat, gezien geen geloof wordt gehecht aan de beweerde bloedwraak, het weinig aannemelijk is dat zij onder vuur zouden zijn genomen door de nabestaanden van K.H.. Daarnaast kunnen ook betreffende het schietincident bevreemde vaststellingen worden gedaan. Zo (i) is het zeer vreemd dat verzoekster dit incident bij haar onderhoud op DVZ niet heeft aangehaald, noch heeft verwezen naar een concrete vluchtaanleiding, hoewel dit volgens verzoeker de reden van hun vlucht uit Albanië betreft, (ii) wist ook de derde verzoekende partij, verzoekers dochter, niets over het schietincident of over de bloedwraak, terwijl verzoeker stelt zijn dochter te hebben verteld over het schietincident. Bovendien legt verzoeker geen enkel begin van bewijs voor van de schietpartij, nochtans op 500 meter van zijn woning in een stad. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een dergelijke schietpartij, zeven schoten, minstens enige weerklank vindt in de media, wat in casu niet het geval is. De commissaris-generaal besluit dat verzoekers het schietincident niet aannemelijk hebben gemaakt.

3.3. Ten slotte stelt de commissaris-generaal nog dat verzoekers niet hebben aangetoond dat verzoeker onterecht werd veroordeeld voor de moord op K.H. en dat zijn juridische rechten niet zouden zijn gerespecteerd. Zo (i) gaf zijn broer N. in het kader van zijn verzoek verschillende keren expliciet aan dat verzoeker K.H. daadwerkelijk heeft vermoord en spreekt hij geen enkel moment over de mogelijke onschuld van verzoeker, (ii) is het niet aannemelijk dat verzoeker stelt niet eens te weten hoe K.H. is vermoord, (iii) beweerde verzoeker voor de Belgische asielinstanties dat hij op het moment van de moord in Albanië in de bergen aan het werken was, terwijl hij in een ouder verzoekschrift stelt dat hij op dat moment emigrant in het buitenland was, (iv) blijkt uit niets dat verzoekers rechten niet werden gerespecteerd, (v) komt verzoeker niet verder dan te stellen dat er veel onschuldige burgers worden opgepakt en er veel corruptie is, (vi) zat verzoekers broer ook een tijd vast maar werd hij vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs en kreeg deze zelfs een schadevergoeding, (vii) klaagde verzoeker de beweerde corruptie nergens aan, en volstaat het niet dat niet wist waar hij dit moest doen, (viii) heeft verzoekers broer niets over de corruptie vermeld en (ix) blijkt uit de voor het CGVS beschikbare informatie dat er in Albanië veel politieke wil is om de strijd tegen corruptie gaan, en er reeds succesvolle stappen zijn ondernomen. Bovendien heeft verzoeker zijn straf uitgezeten, waardoor uit niets blijkt dat hij bij een terugkeer naar Albanië problemen met de lokale autoriteiten zou ondervinden.

4.1. Verzoekers stellen in de eerste plaats dat er objectieve elementen zijn die aantonen dat er wel degelijk sprake is van bloedwraak. Zij herhalen dat er duidelijk sprake is van wrokgevoelens sinds 1990, nadat verzoekers vader K.H. met een granaat had verwond. Dit conflict bewijst volgens verzoekers de bloedwraak, los van de tegenstrijdigheden. Zij stellen dat bloedwraak in Albanië nog steeds wordt

toegepast, en zij verwijzen hierbij naar bronnen die zouden stellen dat er geen toereikende en effectieve bescherming is voorzien door de Albanese overheden. Zij stellen dat er in de bestreden beslissing geen informatie wordt gegeven omtrent bloedwraak in Albanië.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat er objectieve elementen zijn die aantonen dat er sprake is van een bloedwraak. Verzoekers kunnen niet zonder meer stellen dat wrokgevoelens een bloedwraak bewijzen. Het louter stellen dat er sprake is van een bloedwraak ondanks de tegenstrijdigheden, volstaat uiteraard niet. Zij kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar algemene informatie omtrent de aanpak van bloedwraak in Albanië, of het gebrek hiervan door de lokale autoriteiten, nu zij niet hebben aangetoond in een bloedwraak te zijn verwickeld.

4.2. Verzoekers stellen vervolgens dat het zeer vreemd is dat de verwerende partij verwijst naar de negatieve beslissing van verzoekers broer. Zij begrijpen niet waarom verzoekers relaas moet worden getoetst aan een een relaas dat niet aannemelijk werd verklaard. Verder zijn zij van mening dat verzoekers relaas primeert op dat van zijn broer, nu het verzoeker is die voor de moord op K.H. werd veroordeeld.

Uit het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing van verzoekers broer, blijkt in eerste instantie dat diens algemeen asielaas inderdaad als ongeloofwaardig werd beschouwd. Dit doet echter niets af aan de concrete objectieve vaststellingen dat de verklaringen van verzoeker en diens beroer omtrent hun relaas niet rijmen, wat de geloofwaardigheid van ieders relaas ondermijnt. Meer concreet, betreffende de moord op K.H., stelt de Raad echter vast dat de verklaringen van verzoekers broer, dat verzoeker K.H. heeft vermoord, in de bestreden beslissing nooit worden betwist. De commissaris-generaal kan in dit opzicht aldus wel verwijzen naar de verklaringen van verzoekers broer nu deze meermaals doorheen zijn persoonlijk onderhoud verwijst naar de moord op K.H. door verzoeker, en zelfs een gesprek waarin verzoeker zou hebben gezegd hem te willen vermoorden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn relaas zou primeren op dat van zijn broer. Verzoekers gaan dan ook niet in op de vastgestelde tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker en dat van zijn broer.

4.3. Verzoekers gaan vervolgens concreet in op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden. Betreffende de situering van de bloedwraak, 1990 versus 2002, vinden verzoekers logisch nu verzoeker er pas in 2002 persoonlijk werd bij betrokken, toen hij voor de dood van K.H. werd beschuldigd. Betreffende de verzoeningspogingen stelt verzoeker dat zijn versie de waarheid is, en dat hij ondergedoken leefde en contact probeerde te vermijden. Betreffende de beperkte kennis van de familie van K.H. stellen verzoekers dat verzoeker geen kennis van de familie heeft kunnen nemen omdat hij in gevangenis zat of ondergedoken leefde en zijn ze van mening dat verzoeker wel over cruciale info betreffende de familie beschikte. Betreffende de houding van verzoekers stellen zij dat verzoeker inderdaad van zijn vrijheid heeft genoten, maar dit met voorzorgsmaatregelen, ook al wist hij dat het gevaarlijk was. Door het schietincident in 2019 beseftte verzoeker dat er geen toekomst voor hem en zijn familie in Albanië was. Hij stelt dat zijn familieleden geen normaal leven leiden in Albanië. Betreffende de schietpartij stellen verzoekers dat het normaal is dat verzoekster hier geen melding van heeft gemaakt nu zij kort en bondig moesten zijn. Zij stellen dat de verklaringen van verzoeker uitbundig waren. Zij vinden de tegenstrijden tussen verzoeker en zijn dochter tevens logisch, de dochter werd op de hoogte gesteld toen ze thuis was en dat ze niet wist wat er was gebeurd. Betreffende het gebrek aan bewijzen voor de schietpartij kan verzoeker enkel verwijzen naar zijn gedetailleerde verklaringen. Hij had geen vertrouwen meer in de autoriteiten een schietpartij zonder gewonden is volgens hem niet van belang voor de media.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoeker niet louter kan stellen niet akkoord te zijn met de verwerende partij, te stellen dat hij nu eenmaal de waarheid spreekt, of, bij confrontatie, dat hij in de war was. Dit volstaat niet. Zo stelt hij onder meer louter dat het wel logisch is dat hij 2002 heeft aangeduid als begin van de bloedwraak, dat zijn versie van de verzoeningspogingen wel de waarheid is, dat zijn familieleden geen normaal leven in Albanië lijden. Verzoekers dienen in casu aan te tonen waarom de motieven in de bestreden beslissing niet voldoen. Zo stelt verzoeker zelf dat hij enerzijds ondergedoken leefde, terwijl hij tevens stelt dat hij van zijn vrijheid wou genieten en pas door het schietincident in 2019 het gevaar van de situatie beseftte. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt geen kennis van de familie te hebben omdat hij ondergedoken leefde. Verzoeker heeft reeds zelf gesteld zich nog wel buiten te begeven, mits voorzorgsmaatregelen, en verder is het niet redelijk dat verzoeker, louter door binnen te blijven, niet in staat zou zijn om informatie te vergaren omtrent de familie van K.H.. Verder gaat dit niet op tegen de vaststelling dat van verzoekers mag worden verwacht dat zij enige interesse vertonen

in een dergelijke situatie. Verzoekers betwisten verder niet dat er geen enkel begin van bewijs voorligt van het beweerd schietincident. Verzoekers beperken zich tot louter te stellen dat zij kort en bondig dienden te zijn bij het onderhoud op DVZ, en dat verzoeker wel uitbundig is geweest. Dit toont echter niet aan waarom verzoekster het schietincident niet eens heeft vermeld, terwijl dit volgens verzoeker het incident was waardoor zij Albanië hebben verlaten. Het loutere feit dat verzoeker dit wel vermeldt, toont bovendien niet aan dat het incident heeft plaatsgevonden. Betreffende de kennis van verzoekers dochter kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat de tegenstrijdigheid logisch is. Uit het administratief dossier blijkt dat enerzijds de dochter niet op de hoogte was, en anderzijds werd zij thuis op de hoogte gebracht. Ten slotte volstaat het niet dat verzoeker geen vertrouwen meer had in de autoriteiten en dat de media geen aandacht zou hebben voor dergelijke schietpartij. Dit zijn loutere beweringen die niet met enig begin van bewijs worden aangetoond. Verder gaat verzoeker niet in op de vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij onterecht op de moord voor K.H. zou zijn veroordeeld, buiten te stellen dat het niet zo is, en de vaststelling dat niet is aangetoond dat zijn juridische rechten niet zouden zijn gerespecteerd.

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voeren de verzoekende partijen aan dat zij het niet eens kunnen zijn met de analyse van de bestreden beslissingen en de beschikking. Zij lichten toe dat de vendetta wel degelijk reëel is en de problemen hun oorsprong vinden in de jaren '90. De verzoekende partijen vervolgen dat hun vader/schoonvader/opa naar aanleiding van geweld tegen de moeder/schoonmoeder/oma en haar minnaar omwille van een buitenechtelijke relatie, gearresteerd werd. Hij werd naar de gevangenis overgebracht maar stierf in 1991. De minnaar van de moeder werd vervolgens vermoord in 2002. De eerste verzoekende partij en haar broer werden beschuldigd van de moord op de minnaar. De nabestaanden hadden bloedwraak aangekondigd ten aanzien van de eerste verzoekende partij en haar broer. De eerste verzoekende partij werd veroordeeld tot vijftien jaar, wat bevestigd werd in hoger beroep. In 2008 werd zij gearresteerd en in 2019 werd zij vrijgelaten. Een andere broer van de eerste verzoekende partij vluchtte naar België waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende in 2018. Er werden een aantal

verzoeningspogingen gedaan die mislukten. De verzoekende partijen vervolgen dat niet kan besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de bloedwraak op grond van de verklaringen van de broer nu zij wel degelijk objectieve documenten hebben ingediend. De tegenstrijdigheden kunnen dan weer verklaard worden door het feit dat de problemen te wijten zijn aan feiten uit een ver verleden. Tot slot stellen de verzoekende partijen dat zij bezwaarlijk beroep kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten. Zij wijzen erop dat de eerste verzoekende partij bij de politie ging aankloppen maar het heel duidelijk was dat zij niets zouden doen om haar en haar familie te beschermen.

4.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen ter terechtzitting hun betoog toespitsen op de beweerdte vendetta en een feitelijke uiteenzetting geven van de gebeurtenissen waarna zij het standpunt innemen dat niet kan besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de bloedwraak op grond van de verklaringen van de broer nu zij wel degelijk objectieve documenten hebben ingediend.

In de mate verzoekende partijen stellen dat zij objectieve documenten hebben ingediend teneinde hun vrees voor bloedwraak aan te tonen, benadrukt de Raad vooreerst dat verzoekende partijen niet betwisten *“dat deze verzoeningscommissie in het verleden reeds meermaals valse bloedwraakattesten heeft verschaft, waardoor geen bewijswaarde aan het attest kan worden gehecht.”* Dit klemt des te meer nu verzoeker aanvankelijk aangaf dat hij de voorzitter van de verzoeningscommissie, D. S., een eerste keer sprak op 1 november 2019, net na de schietpartij op 30 oktober 2019, terwijl de tweede verzoekende partij (verzoekster) stelt dat er na de schietpartij geen verzoeningspogingen meer hadden plaatsgevonden. Verzoeker verklaart later dat hij minder dan 10 dagen na zijn vrijlating op 24 augustus 2019 via D.S. al een eerste keer contact opnam met tegenpartij. Bij confrontatie met deze tegenstelling komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij misschien in de war was. Verder blijkt uit het attest van de verzoeningscommissie dat de voorzitter N. S. heet, en komt verzoeker bij confrontatie opnieuw niet verder dat hij de man kent als D.S. en dat het kan gebeuren dat een verkeerde naam werd genoteerd. Dit overtuigt des te minder nu het attest zelf is opgesteld door N.S.

De Raad beklemtoont voorts dat in voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissingen wordt uiteengezet om welke redenen geen geloof wordt gehecht aan de beweerdte bloedwraakproblematiek. Zo worden onder meer enkele frappante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de eerste verzoekende partij en haar broer vastgesteld, doch ook dat haar opeenvolgende verklaringen in verband met de verzoeningspogingen tussen haar en de tegenpartij niet met elkaar stroken en dat zij nauwelijks kennis bezit over de tegenpartij, en er wordt gewezen op haar houding en deze van haar familieleden in Albanië. De verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op door het geven van een feitelijke uiteenzetting ter terechtzitting en vervolgens te poneren dat niet kan besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de bloedwraak op grond van de verklaringen van de broer nu zij wel degelijk objectieve documenten hebben ingediend, zonder dit argument ook maar enigszins te concretiseren, laat staan in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking en de motieven van de bestreden beslissingen waarin op uitvoerige wijze wordt uiteengezet om welke redenen de aangebrachte elementen en documenten niet worden aanvaard. Door ter terechtzitting zonder meer voormeld algemeen standpunt in te nemen, kunnen de verzoekende partijen gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen en voormelde beschikking die geenszins worden ontkracht, laat staan worden weerlegd, dan ook niet overtuigen.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar de verzoekende partijen ter terechtzitting vermelden dat de problemen hun oorsprong vinden in de jaren '90, daar waar in voormelde beschikking een gemotiveerde tegenstrijdigheid wordt aangekaart betreffende de situering van de bloedwraak, 1990 versus 2002. Zij kunnen deze tegenstrijdigheid niet ophelderen door ter terechtzitting terloops en algemeen aan te halen dat de problemen hun oorsprong vinden in de jaren '90. De verzoekende partijen bieden verder evenmin een aannemelijke uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheden door ter terechtzitting voor te houden dat de problemen te wijten zijn aan feiten uit een ver verleden. De Raad beklemtoont immers dat van de verzoeker om internationale bescherming, en aldus ook van de eerste verzoekende partij, kan worden verwacht dat hij de feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op het verdere leven van de verzoeker om internationale bescherming, kunnen zij geacht worden in het geheugen te zijn gegrift. De verzoekende partijen kunnen met hun algemeen betoog waarbij zij wederom niet ingaan op de concrete vaststellingen, de gemotiveerde tegenstrijdigheden, en overigens evenmin de vastgestelde gebrekkige kennis en interesse, dan ook niet verschonen door zich ter terechtzitting te beroepen op het

verloop der tijd. De verzoekende partijen slagen met hun verweer ter terechtzitting er dan ook niet in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissingen en de gronden van voormelde beschikking.

4.2. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting tot slot stellen dat zij bezwaarlijk beroep kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten en uiteenzetten dat de eerste verzoekende partij bij de politie ging aankloppen maar het heel duidelijk was dat zij niets zouden doen om haar en haar familie te beschermen, wijst de Raad op volgende motieven van de bestreden beslissingen:

“Voorts blijkt uit niets dat uw juridische rechten in Albanië niet zouden zijn gerespecteerd. U had immers toegang, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten, tot de Albanese justitie en u kon gebruik maken van de verschillende beroepsmogelijkheden. U had tevens een advocaat ter uwer beschikking. Gevraagd waarom de Albanese autoriteiten het op u gemunt zouden gehad hebben en u onterecht zouden veroordeeld hebben, stelde u dat er tussen 1997 en 2005 vele onschuldige burgers werden opgepakt om strafzaken te sluiten (CGVS P., p. 34). Gevraagd waaruit blijkt dat dat in uw specifieke geval ook zo was, gaf u slechts aan dat u onschuldig was en u vermeldde ook nog corrupte praktijken (CGVS P., p. 34). U bent er evenwel niet in geslaagd om de door u beweerde corruptie in concreto op uw situatie te betrekken: u zei enkel dat uw rechten niet werden gerespecteerd en dat Albanië door en door corrupt is (CGVS P., p. 32). Uit uw broers verklaringen blijkt in dit verband dat uw broer in eerste instantie veertien maanden vast zat, omdat hij er ook van verdacht werd deelgenomen te hebben aan de moord, maar dat hij, omdat hij zijn onschuld kon aantonen, vrijgelaten werd en dat hij hierna zelfs een schadevergoeding heeft gekregen (CGVS N., p. 12). Bovendien klaagde u de door u beweerde corruptie nergens aan: u wist immers niet bij wie u dit kon doen (CGVS P., p. 35; CGVS N., p. 10). Uit de door u neergelegde verzoekschriften in verband met uw beroepen bij het hooggerechtshof, het grondwettelijk hof en het Europees Hof in Straatsburg blijkt nergens dat u gewag maakte van corruptie bij de politionele of gerechtelijke autoriteiten in het kader van uw veroordeling: u voerde vnl. procedurefouten aan. Voorts blijkt uit de door u neergelegde documenten evenmin dat u aanklaagde dat er in het kader van de geweigerde amnestiemaatregel in 2015 sprake was van een corrupte procureur (CGVS P., p. 9 en 12; CGVS N., p. 10). Bovendien repte ook uw broer N. in het kader van zijn verzoek met geen woord over de door u beweerde corruptie en blijkt uit de beschikbare informatie dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Dat er in het kader van de juridische procedure corruptie in het spel was, maakte u bijgevolg geenszins aannemelijk.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u onterecht werd veroordeeld voor de moord op K. H. en dat uw juridische rechten niet zouden gerespecteerd zijn. Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat uw vrijlatingsfiche d.d. 23 augustus 2019 blijkt dat u heden uw straf volledig uitgezeten heeft. Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Albanië in dit verband nieuwe problemen zal kennen met de Albanese autoriteiten. Dat u geen vrees in dit verband dient te koesteren, bevestigde u ook zelf. Gevraagd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Albanië gaf u immers aan enkel en alleen te vrezen om vermoord te worden in het kader van de bloedwraak (CGVS P., p. 31).” (eigen onderlijning).

De verzoekende partijen gaan met hun, wederom algemeen betoog, geheel voorbij aan voormelde motieven met verwijzingen naar de afgelegde verklaringen. Zij plaatsen de concrete vaststellingen in voormelde beschikking en in de bestreden beslissingen niet in een ander daglicht. De verzoekende partijen tonen met hun algemene verzuchtingen ter terechtzitting, zo al geloof zou worden gehecht aan de beweerde problemen, hoe dan ook allerminst *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Albanië in dit verband nieuwe problemen zullen kennen met de Albanese autoriteiten of er geen beroep op zouden kunnen doen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen geen valabele argumenten bijbrengen die hetgeen eerder in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking *in concreto* wordt vastgesteld ontkrachten of weerleggen. Zij brengen dan ook geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS